

правѣхъ неспособенъ за силна привязаностъ къмъ единъ прѣдмѣтъ само. Сърдцето му се дѣлѣше и мѣжду беювицата, ако слушаеме мѣлата, и Клеопатра, и Лалка, и революцията, и кой знае още какво... Но сега, подиръ съобщението на Огнянова за Лалкината привязаностъ, което сладко и дълбоко погжделичка неговото самолюбие, и за нещастieto, което застрашаваше Лалка, сърдцето му се сви отъ ненадѣйна скърбъ и мъка. Стори му се че той е билъ всегда влюбенъ въ Лалка и, че не би могълъ да живѣе безъ нея. Може-би, че въ него се пробуди егизмътъ, дълбоко врожденъ въ човѣшката натура; може-би, че искрення пламенна страсть заговори въ него; но той страшно биде смазанъ отъ мисълта, че Лалка на всегда ще бѣде изгубена за него. Какъ да се отложи тая годѣвка? какъ да се унищожи тоя съперникъ? какъ да се спаси Лалка? Тия вжтрѣшни въпроси се изобразихъ твърдѣ ясно по посърнѣлото и мрачно сега лице на Соколова.

Огняновъ го разбра. Мжката на доктора и сѣдбата на Лалка извикахъ силно участие въ него.

— Азъ тоя краста ще идж да го викамъ на дуелъ! Трѣбва да го убиж!... Инакъ, той ще убива други! пламнж Огняновъ внезапно.

Двамата приятели повървѣхъ мрачно.

Огняновъ се спрѣ съ рѣшителенъ видъ.

— Искашъ ли да идж да му кажж да си налѣга парцалитѣ, и да му ударж плѣсница всрѣдъ кафенето?

— Той ще ъж прѣглѣтне както и другитѣ... Той е човѣкъ безочливъ... Па това нѣма да помогне.

— Ще го опозорѣж поне.

— Прѣдъ Юрдана Диямандиевъ плѣсница не опозорѣва.

— Прѣдъ момичето, то ще чуе!

— Лалка ъж не питатъ, па тя благоговѣе прѣдъ волята на баща си, отговори докторътъ меланхолически и подале ржката си.